

Pacea în evanghelia după Luca

Această evanghelie din cele patru evanghelii poate fi cu adevărat numită „Evanghelia păcii”, căci ea arată într-un mod deosebit adevărul mântuirii și pe Domnul Isus nu ca Împărat sau profet sau ca „Dumnezeu revelat în carne”, ci ca Fiul Omului și Mântuitorul celor pierduți. Desigur această evanghelie nu se limitează la acest adevăr de bază, cu toate că el este punctul central, în jurul căruia se învâрте totul, și toate sunt în concordanță cu această însușire.

1. Calea lui Dumnezeu cu privire la pace

Luca 1.79: *... ca să ne conducă picioarele pe calea păcii.*

Ca de obicei, prima referire arată subiectul în întregimea lui sau oferă o privire cuprinzătoare a temei: calea păcii. Ea este prezentată aici ca ultimul din cele trei scopuri pentru care Domnul Isus a venit:

1. „ca să dea poporului Său cunoștința mântuirii prin iertarea păcatelor lor” (Luca 1.77)
2. „ca să lumineze pe cei ce stau în întuneric” (Luca 1.79)
3. „ca să ne conducă picioarele pe calea păcii” (Luca 1.79).

Calea păcii înseamnă totodată un început, un parcurs și un final, și ea include primirea lui Hristos de către noi ca Mântuitor, ca Acela pe urmele căruia mergem și rezultatul în glorie.

Însă „calea” este și o aducere aminte de faptul că omul nu mai este în Eden, ci în afara lui, și ea ne amintește de următoarele pasaje din Biblie:

1. „Toți s-au abătut” (Romani 3.12) – omul este pierdut.
2. „Noi toți ... ne-am întors fiecare la calea lui (Isaia 53.6) – omul este stricat.
3. „Este o cale care pare dreaptă omului” (Proverbe 16.25) – omul este orbit.

Însă Isus a zis: „Eu sunt Calea și Adevărul și Viața.” Drept urmare omul este pierdut, neascultător și înșelat, până când cu pocăință Îl găsește pe Hristos ca și Cale sau prin El vine la Dumnezeu.

2. Țelul Său: „Pace pe pământ”

Luca 2.14: *Pace pe pământ, în oameni bună plăcere!*

Mesajul îngerului, care a vestit marea bucurie despre „Mântuitorul, care este Hristos Domnul”, dă naștere la această izbucnire de laudă în corul ceresc: „Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte și pe pământ pace, în oameni bună plăcere!” (Luca 2.14).

Ei și-au găsit plăcerea în această triunitate a binecuvântării, însă cât de puțin este ea recunoscută, înțeleasă sau prețuită de oamenii sărmani, care au fost orbiți de satan și de

țelurile lor egoiste, și probabil din punctul nostru de vedere josnic vom considera probabil că numai îngerii văd așa cum se cuvine.

„Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte” este cu regret puțin năzuită, căci orice păcat este spre dezonoarea lui Dumnezeu, este o jefuire a creaturii și o răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Cât de frumos este apoi să recunoști că gloria lui Dumnezeu a fost țelul primordial al Domnului! Dacă privim viața, moartea și învierea Domnului, vedem ușor că El a glorificat pe Dumnezeu, dar ca să vezi „pace pe pământ” este nevoie de ochiul unui profet și nu numai de ochiul unui păcătos. Este adevărat, că unii vor vedea pacea „venind” și vor vesti timpul bun ca fiind venit, însă prin aceasta ei arată numai nechibzuința lor proprie, și de aceea mesajul îngerilor pare pentru mulți numai ca o batjocură a speranțelor lor dezamăgite. Însă chiar dacă noi nu avem pe pământ o minunată împărăție a păcii, până când El va veni, totuși noi putem vedea mai dinainte binecuvântările cele mai vaste. Numai El singur are dreptul să domnească în dreptate, și prin aceasta ne aduce pace deplină, deoarece sufletele noastre L-au primit ca Mântuitor și Domn. Dacă deschidem larg ușa inimii, prin aceasta putem să-L primim și să mergem acolo unde este El; până acum nevăzut, în cer.

3. Odihna lui prețioasă: ieșirea în afară în pace

Luca 2.29: ... *lasă pe robul Tău să plece ... în pace.*

În timp ce rezultatul deplin al lucrării binecuvântate a Domnului este amânat prin respingerea Lui de către lume, pentru noi sunt aperitive binecuvântate ale acestui rezultat, prin aceea că El aduce revărsatul zorilor mileniului aceleia care în pocăință adevărată spune bun-venit „revărsatului zorilor din înălțime”.

Să citim descrierea plăcută a acestui om din Ierusalim, așa cum o găsim în Luca 2.25-32:

- „El era” în Ierusalim („cetatea păcii”) – chemarea
- „Simion” (= „ascultare”; „astfel credința este din auzire”) – credința
- „drept și evlavios” (poziția și practica) – cinstea
- „aștepta mângâierea lui Israel” – speranța
- „Duhul Sfânt era peste el” – dar
- „a fost divin înștiințat” – revelație
- „a venit în Duhul în Templu” – părtășie
- „L-a primit în brațele sale” – bucurie
- „L-a binecuvântat pe Dumnezeu” – proslăvirea
- „el a spus: «Acum lasă pe robul Tău să plece, Stăpâne, ... în pace»” - pace

De aceea, înainte să se dea marea revelație prin Pavel, „afară din trup și acasă la Domnul” (2 Corinteni 5.8) și despre fericirea cerească a sfinților în viață, găsim totuși pe unul care crede că „plecarea lui” nu conducea la o închisoare în Șeol, ci ca să fie cu Dumnezeu. Cu Hristos în brațele Sale și cu Duhul Sfânt peste el, unde ar fi putut el să meargă?

4. Făgăduiala lui Dumnezeu: du-te în pace

Luca 7.50: *Credința ta te-a mântuit; du-te în pace*

Domnul nostru a fost deplin conștient de lacrimile, de părul, de sărutările și de untdelemnul femeii plină de căință din cetate, însă El a trecut peste toate acestea, ca să evidențieze credința ei, ca să-i dea o binecuvântare întreită: iertarea, mântuirea și pacea. El a salvat-o, deoarece ea ca femeie păcătoasă avea nevoie de mântuire. El i-a făgăduit aceasta prin cuvântul Său, altfel probabil ar fi plecat cu îndoieli și temeri, însă în felul acesta ea medita la harul Său.

5. Mângâierea Sa: du-te în pace

Luca 8.48: *Credința ta te-a vindecat; du-te în pace.*

Un suflet obosit, dezamăgit, care în nimeni nu a putut găsi ajutor, decât numai în Domnul nostru milostiv, a venit pe dinapoi și s-a atins de haina Lui. Ea a fost imediat vindecată. Domnul a simțit aceasta și a întrebat cine s-a atins de El. Atunci ea a venit „tremurând și a căzut înaintea Lui”, a spus adevărul înaintea tuturor și L-a auzit spunând: „Îndrăznește, fiică; credința ta te-a vindecat. ... du-te în pace” (Matei 9.22; Luca 8.48). În acest mesaj scurt El îi garantează comuniune, mângâiere, protecție și pace.

6. Slujba Sa: Pace casei acesteia

Luca 10.5: *Și, în orice casă veți intra, întâi spuneți: «Pace casei acesteia!»*

Mântuitorul nostru nu dă cu mână zgârcită, și atunci când trimite pe cei șaptezeci de ucenici ai Săi, El le-a poruncit, „întâi” să spună: „Pace casei acesteia!” Acești „muncitori sezonieri” ai Domnului nostru nu erau participanți la război, nu erau persoane care luau parte la dispute, nu erau denunțatori nemiloși. Slujba lor era o slujbă a împăcării, că Dumnezeu cerea oamenilor să se lase împăcați. Comportarea lor trebuia să fie demnă de această misiune; ei au venit să împartă darul unui Împărat, și ei nu erau nici protectori darnici și nici nu trăiau din pomeni; însă înainte să intre într-o casă, ca să rămână acolo, ei aveau o întrebare: „Este stăpânul nostru bine-venit aici?”

7. Întrebarea Lui: Este un fiu al păcii aici?

Luca 10.6: *Și, dacă este acolo un fiu al păcii, ...*

- „[El] i-a trimis câte doi, înaintea feței Sale” – mesagerii Lui
- „... să scoată lucrători la secerișul Său” – lucrătorii Lui
- „Eu vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor” – misiunea Sa

Misiunea sa era înzecită:

1. „rugați deci pe Domnul secerișului” – părtășie
2. „Mergeți!” – ascultare
3. „Nu purtați pungă, nici traistă, nici încălțăminte” – dependență
4. Nu salutați pe nimeni pe drum” – concentrare
5. „întâi spuneți: «Pace casei acesteia!»” – politețe
6. „Nu vă mutați din casă în casă” – mulțumire
7. „Mâncați ce vi se pune înaintea” – lepădare de sine
8. „vindecați pe bolnavi” – compasiune
9. „Împărăția lui Dumnezeu S-a apropiat de voi” – mărturie
10. „scuturați praful din cetatea lor împotriva lor” – credincioșie

8. Binecuvântarea Sa: pacea voastră se va odihni peste el

Luca 10.6: ... *pacea voastră se va odihni peste el.*

Ca și la masa festivă a împărătesei Estera totul era din belșug și liber, fără nici o constrângere. Nu era nimic din acel „tu trebuie” al Legii, ci era acel „haideți” al harului. Porumbelul lor a dus ramura de măslin numai la aceia care și-au întins mâna s-o ia. Dacă Împăratul păcii era bine-venit, El intra în acea casă în persoana mesagerilor Săi; dacă nu, ei mergeau mai departe pe calea păcii, și cea mai mare pierdere o aveau aceia care au respins o binecuvântare așa de mare.

9. Vrajmașul Său: bunurile lui sunt în pace

Luca 11.21: *Când cel tare își păzește casa înarmat, bunurile lui sunt în pace*

Nici un soldat bun nu sprijină vreodată pe dușmanul său, și marele nostru „Căpitan” nu este o excepție. El descrie pe satan în felul următor: „Când cel tare își păzește casa înarmat, bunurile lui sunt în pace” (Luca 11.21). Dar dacă Domnul nostru Isus Hristos evaluează în felul acesta puterea lui satan, atunci noi ar trebui să credem cu certitudine, că Cuvântul Său este adevăr, ca întotdeauna. Dacă satan este un om puternic și înarmat și are și un palat, avere și pradă, atunci este înțelept din partea noastră să știm mai mult despre aceasta, căci pe de o parte el este un mincinos și înșelător și pe de altă parte un ucigaș și distrugător. „Prada lui satan”: ce însușire, care descrie pe păcătoși, și acestea sunt chiar cuvintele Domnului nostru, și El nu poate minți.

10. Atenționarea Sa: nici o pace pe pământ la prima Sa venire

Luca 12.51: *Gândiți că am venit să dau pace pe pământ? Vă spun: nu, ...*

S-ar putea să gândești, că este clar ca lumina soarelui, că așa este, însă cu regret: oamenii „nu cunosc, nici nu înțeleg” (Psalm 82.5). La nașterea lui Isus, Irod și tot Ierusalimul s-au tulburat, apoi Betleem este de nemângâiat din cauza „morții unui nevinovat”, o sabie a străpuns sufletul Mariei, îngrijorările au umplut pe ucenicii Săi, fiicele Ierusalimului plâneau din cauza Lui, și sufletul Lui a fost foarte tulburat, chiar până la moarte. În toate acestea nu era nici o „pace pe pământ”.

11. Purtarea Sa de grijă: împrejurările păcii

Luca 14.32: ... *cere condițiile pentru pace.*

Cuvântul Domnului nostru se adresează mulțimii, care Îl urma, și el trebuia să zguduie conștiința lor cu privire la ceea ce aveau să se aștepte adevărații Lui ucenici într-o lume vrăjmașă. Prețul adevăratei ucenicii este „purtarea cruci” în mersul după El, și exemplele pe care El le dă trebuiau să exprime faptul că noi trebuie „să renunțăm la toate”, ca să fim pe deplin ucenicii Săi.

12. Transferarea Sa: pace în cer

Luca 19.38: *Pace în cer și glorie în cele preînalte!*

Ultima călătorie a Domnului nostru la Ierusalim se apropia de sfârșit, când din ucenici a izbucnit bucuria și preamărirea cu privire la desfășurarea ființei Sale, pe care ei au văzut-o. Știm că ei aveau speranța, care încă nu trebuia să se îplinească. Dar cu toate acestea cântarea lor era în concordanță cu cerul, și astfel, în loc de repetarea cuvintelor îngerului „pace pe pământ” cu privire la misiunea Domnului, ei le transferă în „pace în cer” (Luca 19.38). Acolo Isus era ca Împărat, și ei nu puteau să tacă, căci atunci chiar și pietrele ar fi mărturisit împotriva lor și își vor fi manifestat gălăgios protestul lor.

13. Plângerea Sa: lucrurile spre pacea lor

Luca 19.42: ... *cele care sunt spre pacea ta.*

El a vorbit cuvintele Tatălui și a făcut lucrările Sale, El i-a chemat sub protecția aripilor Sale, a suspinat, a gemut și a plâns din cauza stării lor, și acum, când aparent tot harul Său a fost în zadar pentru ei, El a plâns din nou din cauza pierderii lor proprii definitive, „cele care sunt spre pacea ta [lor] ... pentru că n-ai [n-ați] cunoscut timpul cercetării tale [voastre]” (Luca 19.42,43).

14. Binecuvântarea Sa: pace în părtășie

Luca 24.36: [El] *le-a spus: „Pace vouă!”*

Israel, proprietatea Sa, „nu L-a primit” (Ioan 1.11), L-au urât „fără temei” (Psalm 35.7), ucenicii Lui „L-au părăsit ... toți au fugit” și acum, după crucea rușinii Sale, după moartea Sa ca jertfă și învierea Sa glorioasă, El este văzut încă cu misiunea Sa de dragoste. El le face pe ambele: El pune oile Sale înaintea Sa și El merge și înaintea lor, așa cum El S-a arătat mai întâi lui Simon și celor doi, care mergeau spre Emaus. Însă El i-a salutat ca grupă cu „Pace vouă!” abia după ce ei s-au regăsit ca aducători ai aceluiași mesaj și au vestit: „Domnul a înviat cu adevărat”. Aici era Domnul păcii, El Însuși, gata să le dea pacea, atât prin prezența Sa, cât și prin lucrarea făcută de El. Cât de mult avem nevoie de această pace! Fie ca ea să ne devină mai reală!